

ΣΤΡΤΟΜΟΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΚΗΤΕΙΑΣ.

ΔΕΝ είναι δύλιγα τὰ περιστατικὰ, ὅσα συντρέχουν νὰ καταστήσωσιν ἀξιόλογον πᾶν τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ εὐμέγεθες ζῶον, τῆς ἀλώσεως τοῦ ὄποιον τὸν τρόπον σκοπὸν ἔχει νὰ ἐκθέσῃ τὸ ἀρθρον τοῦτο. Ἐκ τῶν περιστατικῶν αὐτῶν θέλουμεν ἀναφέρειν πρῶτον τινὰ, ὑστερον δὲ περιγράψειν συντόμως τὰς μεταξὺ ἀνθρωπίνου εὑφυίας ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, καὶ κτηνώδους μὲν πλὴν τερατώδες δυνάμεως ἀπὸ τὸ ἄλλο, φοβερωτάτας μάχας.

1. ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΚΗΤΟΥΣ ἢ ΤΗΣ ΦΑΛΑΙΝΗΣ.—Ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς θαλάσσης οἱ πλειότεροι δὲν ἀναπνέουν ἀέρα—τὸ αἷμα των είναι ψυχόδον—καὶ τὰ νεογνά των γίνονται ἀπὸ αὐγῆ, τὰ δοῦλα πάντοτε ἀφίνονται ὑπὸ τοῦ γονέως εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα. Τὰ κητοειδῆ δύως ζῶα ἔχουν αἷμα θερμὸν, πνέουν τὸν ἀέρα, καὶ δίδουν εἰς φῶς τὰ νεογνά των ζῶντα, τὰ δοῦλα καὶ περιθάλποντα καὶ ὑπερασπίζονται ἔως ν' αὐξῆσωσι. Ταῦτα προξενοῦν μεγάλην διαφορὰν κατασκευῆς. Ἀναπνέουν· ὅθεν, εὐρίσκονται πάντοτε πλησίον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὄποιος, καὶ πολλάκις ἔρχονται εἰς αὐτὴν διὰ νὰ ἀναπνεύσωσιν. Είναι θερμοαίματα· ὅθεν καὶ περικαλυμμένα μὲ πάχος ως ἔνδυμα. Λιὰ τὸ ἔνδυμα δὲ τοῦτο είναι προηγούμενως πολύτιμα εἰς τὸν ἀνθρωπόν.

Ὑπάρχουν δὲ εἰς τὰς ἀρκτικὰς θαλάσσας δύο Φαλαινῶν εἶδη. Ἡ κοινὴ Γρηγλαρδικὴ Φάλαινα ἔχει μῆκος μὲν ως εἴκοσι πέντε πηχῶν, περιφέρειαν δὲ δεκατριῶν ἔως δεκασκοτώ· τὸ δέρμα τῆς είναι λεῖον καὶ μελάγχρονον· ἡ οὐρά, μολονότι κοντή, ἔχει πολλάκις ἐννέα ἔως ἔνδεκα πηχῶν πλάτος· ἡ κεφαλὴ είναι μεγίστη, καὶ ἀτράχιλος· ἡ ἄνω δὲ σιαγῶν ἔχει σειράν τινὰ ἐλασμάτων, προσκολλημένων εἰς τὸ κόκκαλον ἀντὶ ὀδόντων. Ταῦτα, τὰ δοῦλα είναι τὸ φαλαινοκόκκαλον τοῦ ἀπορίου, ἔχουν ως κροσσούς εἰς τὴν κατωτάτην αὐτῶν ἄκραν τρίχας τινὰς, καὶ συγκρυπτοῦν, διόπταν τὸ στόμα ἥνται κατὰ μέρος κλεισμένον, εἶδος κοσκίνου, τὸ ὄποιον συγχωρεῖ μὲν τὴν ἔξεδον τοῦ ὄποιος, κρατεῖ δὲ μέσα τὰ πρόστιν τροφὴν τοῦ ζῶα

ζητημεύοντα μαλάκια καὶ ὄψαρια, τὰ μετὰ τοῦ ὄποιος συρρέουν εἰς τὴν κοιλότητα. Ὁφθαλμοὺς ἔχει ἀσυμμέτρως μικρούς· ἀπὸ ἀκοῆς δὲ δογαναὶ ἔξωτερικὰ στερεῖται παντάπασιν.—Ἡ Φάλαινα τοῦ δευτέρου εἶδους ἔχει λόφον κερατοειδῆ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ὁσίν· εἶναι δὲ ζῶον μεγαλύτερον, πολλάκις τεσσαράκοντα πηχῶν τὸ μῆκος· πολὺ δραστηριότερον, καὶ ἀκολουθῶς πολὺ πλέον δυσάλιωτον, καὶ διὰ τούτου παχὺ, δύσον τὰ τοῦ πρώτου εἶδους.

2. Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΑΞΙΟΛΟΓΟΤΗΣ ΤΗΣ ΚΗΤΕΙΑΣ.—Ἴκανην ποσότητα χρημάτων καὶ μέγα πλῆθος ἀνθρώπων ἐνασχολοῦν οἱ Ἀγγλοί, οἱ Ολλανδοί, καὶ οἱ Ἀγγλαμερικανοί, εἰς τὸ ἐμπόδιον τοῦτο. Τὰ διάφορα μέρη τοῦ ζῶου ζητημεύνην πολυτοιχίως. Ἡ σάρξ αὐτῆς, ἀν καὶ ἀποβάλλεται παρὰ τῶν Εὐρωπαίων, εἶναι ἡ κυριωτέρα τροφὴ πολλῶν ἀγριών φυλῶν ἐπὶ τοῦ παραλίου τῶν βορείων θαλασσῶν. Κατασκευάζουν δὲ καὶ παράθυρα ἀπὸ λεπτὰς τινὰς ἡμιδιαφανεῖς μεμβράνας, εὐρισκούμενας εἰς τὸ ζῶον κάμινον ὅπλα πολεμικά ἀπὸ τὰ ὄστα του, καὶ σχοινία ἀπὸ τὰ νεῦρά του. Τιμώτατα δύως εἶναι τὸ ἔλαιον καὶ τὸ φαλαινοκόκκαλον.

ΦΑΛΑΙΝΟΚΑΡΑΒΑ.—Τὰ πλοῖα ἐφοδιάζονται ἐπίτηδες μὲ ἐγγαλεῖα διὰ παίνωσι τὸ κῆτος, νὰ τὸ κατακόπτωσι, καὶ νὰ ἐκβάλλωσι τὸ ἔλαιον, ὃς καὶ μὲ πολυαρίθμους κάδους, εἰς τοὺς δοπούς νὰ τὸ φυλάττωσιν. Ἀναχωροῦν δὲ, ὥστε νὰ φθάνωσιν εἰς τὰ βόρεια πλάτη κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ χρόνου.

ΦΑΛΑΙΝΟΠΛΟΙΑΡΙΑ.—Τὸ φαλαινοπλοιάριον κατασκευάζεται εἰς τρόπον, ὥστε διαφέρει εἰς πολλὰ ἀπ' ἄλλα πλοιάρια. Είναι ἐλαφρότερον, εὐστροφώτερον, καὶ πλέον ταχυκίνητον· ἔχει δὲ ἐννέα, ἡ ἔνδεκα πηχῶν μῆκος, καὶ δύο ἡ τριῶν πηχῶν πλάτος.

ΟΠΛΑ.—Τὸ κυριώτερον ὅπλον εἶναι τὸ καμάκιον, τοῦ ὄποιον μέρος τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ σίδηρον εὔκαμπτον, ὥστε νὰ λυγίζῃ καθ' ὅποιανδήποτε διεύθυνσιν, χωρὶς νὰ συντίθεται. Εἰς τὸ καμάκιον προσκολλᾶται σχοινίον εὐλύγιστον εἰς ἄκρον, πλὴν δυνατόν. Είναι δὲ ως 2000 πηχῶν τὸ μῆκος, καὶ ἡ μία τις ἄκρα φυλέσσεται εἰς τὸ πλοιάριον. Σιμά τοῦ καμάκιον, ἔχουν λόγχας σιδηρός, μὲ δξυτάτην ἄκραν ἀπὸ κάλυβα. Χρησιμεύοντα δὲ διὰ τὴν τελευταῖαν τοῦ κήτους πλήγωσιν, ἀφοῦ ἀποκάμησε δόνταν ἀγωνιζόμενον.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΑΛΙΕΤΕΙΝ ΤΟ ΚΗΤΟΣ.

Τα φαλαινοκάραβα ἔχουν πάντοτε, δταν ὁ καιρὸς τὸ συγχωρῆ, τούλαχιστον δέο πλοιάρια

τόσον ἔτοιμα, ὥστε δύνανται νὰ καταβασθῶσιν εἰς τὴν Θαλασσαν εἰς ἐνὸς λεπτοῦ διάστημα.

* Οταν δὲ κρίνεται πιθανὸν ὅτι μέλλουν νὰ ἴδωσι κῆτη, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καὶ ἡ τοποθεσία συγχωρῶσι τὴν δίωξιν αὐτῶν, κάθηται ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ καταστίου ὁ πλοιάρχος, ἢ ἄλλος τις τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ ὅποιος, μὲ τὴν βοήθειαν τηλεσκοπίου, περιβλέπει διά τὴν φαιέωσιν κήτους. Εὐθὺς ὅταν ἴδῃ κάνεν, εἰδοποιεῖ τοὺς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φύλακας, τινὲς ἐκ τῶν ὅποιων πιηδοῦν πάραντα εἰς πλοιάριον, καταβάζονται, ἢ κινοῦν πρὸς τὸ μέρος, ὃπον ἐφάνη τὸ ὄψαριον. Ἀν ἦναι μεγάλον, στέλλεται πάραντα ἢ δεύτερον πλοιάριον πρὸς βοήθειαν· ἐάν δὲ τὰ ὄψάρια ἦναι δύο ἢ πλειότερα, αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοιαρίων· καὶ κάποτε στέλλονται ὅλα τὰ εἰς τὸ καράβιον ἀνήκοιτα.

* Επειδὴ τὸ κῆτος εἶναι βαρύκοον μὲν, ἀλλ᾽ ὀξυδερκέστατον, προσπαθεῖ πάντοτε ὁ κατευθυντής τοῦ πλοιαρίου νὰ ὑπάγῃ διποθεν αὐτοῦ· ἔξαιρέτως ὅμως εἶναι τοῦτο ἀναγκαῖον, ὅταν ὁ καιρὸς ἦναι γαλήνιος.

Σπανίως μένει τὸ κῆτος ὑπὲρ τὰ δύο λεπτὰ ἐπὶ τοῦ ὑδατος· ὑπὸ τὸ ὑδωρ δὲ γενικῶς μένει ἀπὸ πέντε ἕως δέκα ἡ δεκαπέντε λεπτά. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, περνᾶ ἡμίσυν μίλιον ἢ καὶ περισσότερον, καὶ ὁ ἀλιεὺς σπανίως δύναται βεβαίως νὰ εἰκάσῃ ποὺ ἔχει νὰ μεταφανῇ. Ὁθεν χρειάζεται ἡ μεγίστη ἐπιτιθειότης διὰ νὰ σιμώσῃ τις πρὸς αὐτὸν ἀφετά, κατὰ τὴν διλογοχόνιον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διατριβήν του.

* Οταν δὲ τὸ κῆτος εὑρίσκεται εἰς τοῦ ὑδατος τὴν ἐπιφάνειαν, ἀναίσθητον τῆς πλησιάσεως τῶν ἐχθρῶν του, ὁ τολμηρὸς ἀλιεὺς κωπηλατεῖ κατευθεῖαν πρὸς αὐτὸν, καὶ, μίαν στιγμὴν πρὸν ἐγγίξῃ εἰς τὸν ἰχθὺν τὸ πλοιάριον, χώνει τὸ καμάκιον εἰς τὰ νετά του. Τὸ πληγωμένον κῆτος, εἰς ἐκπληξιν ἢ ἀγωνίαν, βάλλει δὲς αὐτοῦ τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἀποφύγῃ. Τότε εἶναι ἡ ὥρα τοῦ κυνδύνου. Τὸ πλοιάριον ὑποβάλλεται εἰς τοὺς πλέον σφοδροὺς κτύπους ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἢ τὰς πτέρυγας τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλ᾽ ἔξαιρέτως ἀπὸ τὴν βαρυτάτην αὐτοῦ οὐφάρ, ἣτις περισσείται κάποτε εἰς τὸν ἀέρα μὲ δόμητην τόσον τρομερά, ὥστε καὶ πλοιάριον καὶ ἀνθρώποις ὑπόκειται εἰς κοινὸν ὅλεθρον.

* Αἱέσως, ἀφοῦ γένη ἄφαντος ὁ ἰχθύς, ὑψόνεται εἰς τὸ πλοιάριον σημαία ἐπὶ ὁρθός, βλέποντες τὴν ὅποιαν οἱ ἐπὶ τοῦ καραβίου φύλακες ειδοποιοῦν εὐθὺς τοὺς λοιποὺς τῶν ναυτῶν, διὰ κτύπου ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ ὁμοζόργουν ἢ συνεχοῦς κραυγῆς. Οἱ κοιμώμενοι ἔχουν πάραντα, πιηδοῦν ἀπὸ τὰς κλίνας των, τρέχουν εἰς τὸ κατάστρωμα μὲ τὰ φρεμάτα των εἰς τὰς

χεῖφας, καὶ ἐμβαίνουν σωρηδὸν εἰς τὸ πλοιάριον ἡμίγυμνοι, ἐνῷ τὸ ψύχος εἶναι αὐστηρότατον.

Τὸ κῆτος, γενικῶς, προσπαθεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πλοιάριον, βυθιζόμενον ὑπὸ τὸ ὑδωρ. Τόσον δὲ ταχέως κινεῖται κάποτε, ὥστε σύρει ὅλα τὰ σχοινία ἔξω τοῦ πλοιαρίου εἰς διάστημα ὀκτὼ η δέκα λεπτῶν. Ἐάν δὲ τοῦτο συμβῇ πρὸν φθάσῃ βοήθεια, χάνονται ὅλοτελα ἢ τὰ σχοινία ἢ τὸ ὄψαριον. * Οθεν, διὰ νὰ βραδύνεται, ὅσον τὸ δυνατόν, ἡ φυγὴ τοῦ κῆτους, περιτυλίσσει ὁ ἀλιεὺς, δις τὸ ἐκτύπησε, δις ἡ τρὶς τὸ σχοινίον περὶ εἰδός τι πασσάλου, προσηλωμένων ἐπίτηδες δέκα ἢ δώδεκα δακτύλων ἀπὸ τὴν πρόμην τοῦ πλοιαρίου. Τοῦ σχοινίου ἡ τριβὴ, ἐνῷ περιστρέφεται εἰς τὸν πάσσαλον τοῦτον, εἶναι τοσαύτη, ὥστε συνεχῶς περικυκλώνεται ὁ ἀλιεὺς ἀπὸ καπνούν· καὶ, ἀν τὸ ξύλον δέν ἐβρέχετο ἀδιακόπως, πιθανὸν δὲ τὴν ἥθελεν ἀνάψειν τὸ πλοιάριον. Πᾶς δὲπὶ τοῦ πλοιαρίου ἀνάγκη νὰ ἔχῃ τὴν μεγίστην προσοχὴν, ἐνῷ σύρονται ἔξω τὰ σχοινία· καθότι ἐπακολουθήματα τὰ πλέον σπουδαῖα ἐπιχοενήθησαν ἐνίστε ἀπὸ ἀμέλειαν τὴν πλέον ὀτιδανήν. * Οταν τύχῃ νὰ ἐμπλεχθῇ τὸ σχοινίον, καὶ δὲν ἐπιτύχωσι νὰ τὸ ἔξεμπλεξωσιν ἀμέσως, σύρει κάποτε τὸ πλοιάριον ὑποκάτω τοῦ ὑδατος, καὶ οἱ ναῦται βυθίζονται εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ σιμόνουσα στενοχωρία πλοιαρίου, διὰ σχοινίου ἐλλειψιν, ἐμφανίζεται ἀπὸ τὴν ὑψωσιν καπίον, εἰς τὸ ὅποιον προστίθεται δεύτερον, τρίτον, ἢ ἡ τέταρτον, ώς ἡ χρεία τὸ καλέση. Ἡ ταχύτης, μὲ τὴν ὅποιαν τὸ κῆτος συνήθως καταβαίνει πρὸς τὰ βάθη τῆς θαλασσῆς, εἶναι πρὸς ὀκτὼ μίλια τὴν ὁδαν.

Τριάκοντα λεπτὰ, κατὰ μέσον δύον, μένει τὸ πληγωμένον κῆτος ὑποκάτω τοῦ ὑδατος, ἐκτὸς ὅταν ἦναι τὰ ὑδατα φῆχα· τότε τὸ διάστημα τοῦ κατιγράφειται πολὺ μακρότερον. * Οσον δὲ ταχύτερα κινεῖται, τόπον βαθύτερα καταβαίνει· καὶ ὅσον μακρότερον κρόνον διάστημα μένει ὑποκάτω τοῦ ὑδατος, τόπον περισσοτέρα ἢ ἀποκάμωσίς του, καὶ ἡ ἐπακόλουθος εὐκολία τοῦ ν' ἀλιθῆ· Πάραντα ὅταν μεταφανῇ, σπεύδει πρὸς τὸ μέρος ὅπε εὑρίσκεται τὰ πρὸς βοήθειαν πλοιάρια, καὶ, ώς τὸ φθάσωσιν, ἐμπήγει ἐκαστος ἀλιεὺς εἰς τὴν ὁάριν αὐτοῦ τὸ καμάκιον του, δὲς ὁμοῦ τρία, τέσσαρα, ἢ πλειότερα, κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ κῆτους ἢ τὴν φύσιν τῆς τοποθεσίας. Συγχρότερα διμως καταβαίνει δι' ὀλίγα λεπτὰ, ἀφοῦ λάβῃ τὸ δεύτερον καμάκιον, καὶ ἀναγκάζει τὰ λοιπὰ πλοιάρια νὰ περιμένωσι τὴν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἐπιστροφήν των. Κτυπεῖται ὑστερον μὲ λόγκας, αἵτινες εμπήγονται εἰς τὸ σῶμά του, ἢ, εἰ δυνατόρ, εἰς τὰ ζωτικά των μέρη. Λειποθυμημένον, τέλος, ἀπὸ πληγὰς πολυναρίθμως ἢ ἀπὸ τὴν

ἀφθονον τοῦ αἵματος ὁιήν, φανερόνει τὴν προσέγγυσιν τῆς διαιλύσεως του, ἀποδόπτον ἐκ τῶν ἡρωθώνων αὐτοῦ μίγμα αἵματος ὅμοῦ μὲ τὸν ἀέρα καὶ τὴν μύξαν, τὰ ὄποια συνήθως ἐκπνέει, καὶ τελευταῖον, ἀναπέμπον αἷμα καθαρὸν μόνον. Ἡ Θάλασσα, κατὰ μέγα διάστημα ὀλόγυρα, βάπτεται μὲ τὸ αἷμα του, καὶ ὁ πάγος, τὰ πλοιάρια, καὶ οἱ ἄνθρωποι καθηγραΐνονται πολλάκις ἀπὸ τὸ αὐτό. Σημειόνει δὲ ἢ τὴν ὅδον τὰ πλατεῖα σειρὰ ἑλαίου, ρέοντος ἐκ τῶν πληγῶν του.

Πρὸ τῆς τελευταίας τὰ ἀλώσεως σπαράσσεται σφοδρῶς, ὑψόνει καὶ περισσείει τὴν οὐρὰν αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα, προξενοῦν κρότον, δστις ἀκούεται μίλια μαραράν. Ὁταν δὲ ἀποθνήσκῃ, γυρίζει ἐπάνω εἰς τὴν ὁάκιν ἡ τὴν πλευράν του,—συμβάν εἰς τοὺς ἀλωτὰς χαροποιέστατον, τὸ ὄποιον ἀναγγέλλουν διὰ τῆς καταβάσεως τῶν σημαῖῶν των, συνωδευμένης μὲ τρεῖς ζωηρὰς κραυγὰς.

Ἡ παρατηρούμενή εἰς τὸ πληγωμένον κῆτος μεγάλη ἀδυναμία ὅταν πρῶτον μεταφανῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀφοῦ κατέβῃ κατὰ κάθετον 700 ἢ 800 ὄργυιας, ἥτοι περὶ τὰς 2000 πήχεις, προέρχεται ἀπὸ τὴν σχεδὸν ἀπίστευτον κατάθλιψιν, εἰς τὴν ὄποιαν ἀναγκαίως ὑπεβλήθη. Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος μεγάλου κήτους ἐμπορεῖ νὰ λογίζεται ὡς 684 τετραγωνικῶν πηχῶν. Τοῦτο, ὑπὸ τὸ κουνὸν βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας μόνον, πρέπει νὰ ὑποφέρῃ θλίψιν 3,104,640 λιτρῶν τῆς Ἀγγλίας, ἡ 1386 τόνων. Ἄλλ' εἰς τὸ βάθος 800 ὄργυιῶν, ὅπου ὑπάρχει στήλη ὑδάτος ἵση κατὰ τὸ βάρος μὲ περίπου 152 ἀτμοσφαίρας, ἡ ἐπὶ τοῦ ζῶου θλίψις πρέπει νὰ ἔξισοῦται μὲ 211,000 τόνους. Εἶναι δὲ οὗτος βαθμὸς θλίψεως, τὸν ὄποιον δὲν ἐμπορεῖ νὰ συνταθῇ ὁ ἡμέτερος νοῦς πλὴν ἀτελέστατα. Θελομεν ἴσως τὸν καταλάβειν καλίτερα, ὅταν εἰδοποιηθῶμεν, ὅτι ὑπερβάνει κατὰ τὸ βάρος ἔξηκοντα τῶν μεγίστων πλοίων τοῦ ναυτικᾶς τῆς Ἀγγλίας, ὠπλισμένων, ἐφωδιασμένων, καὶ κατὰ πάντα ἐτοίμων διὰ ἔξαμηναῖον περίπλουν.

Ἐκαστὸν πλοιάριον, ἐκ τοῦ ὄποιον ἐπληγώθη κῆτος, φέρει σημαῖαν· καὶ προσέτι τὸ καράβιον, εἰς τὸ ὄποιον τοιαῦτα πλοιάρια ἀνήκειν. Χρησιμεύοντι δὲ τὰ σύσημα ταῦτα νὰ φανερώσουν εἰς τὰ περικύλωπλοῖα τὸ εἰς τὸν ἐμπεριπλεγμένον ἰχθὺν ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ σημαιοφόρου πλοίου.

Διαφέρει μεγάλως τοῦ καιροῦ τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὄποιον πιάνονται τὰ κήτη. Βέβαιον εἶναι, ὅτι ἀλώθησαν τινὰ εἰς δεκαπέντε λεπτῶν διάστημα· ἐνῷ ἄλλα μόλις ὑπέκλιναν εἰς τεσσαράκοντα ἡ πεντήκοντα ὥρας. Κατὰ μέσον ὅρον, ἀρκοῦν πιθανῶς δύο ἡ τρεῖς ὥραι.—Τινὰ κήτη συμβαίνει νὰ φορευθῶσιν ἀπὸ ἐν καμάκιον, ἐνῷ

ἄλλα ὅχι μεγαλήτερα ἀπέφυγαν ἀπὸ τέσσαρα, πέντε, ἡ καὶ πλειότερα. Κάμμιαν φοράν ἀλίσκονται τὰ κήτη ἐξ ἀποδόπτου, ἐμπλεκόμενα ἢ περιτυλισόμενα ἀφ' ἐαυτῶν εἰς τὰ σχοινία.

Ἄφοῦ τὸ κῆτος θανατωθῇ, τὸ δέννυν πρῶτον εἰς πλοιάριον, τὸ ἐξεμπλέκον ἔπειτα ἀπὸ τὰ σχοινία, καὶ τὸ κωπηλατήν ὅλος ὅμοῦ οἱ ναῦται πρὸς τὸ καράβιον. Ἐκεῖ ἀφαιροῦν τὸ πάχος, καὶ, ἀνασύροντες αὐτὸν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἡ τὸ βράζουν ἀμέσως πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἑλαίου, ἡ τὸ στοιβάζουν εἰς κάδους διὰ μετακομιδὴν εἰς τὴν πατρίδα των.

ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ὁ ἄγιος Ἱερώνυμος, δτι, κατοικῶν ὁ μακάριος ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς τὴν Ἔφεσον εἰς τὸ βαθύτατον αὐτοῦ γῆρας, ἐφέρετο μετὰ δυσκολίας εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπάνω εἰς τῶν μαθητῶν τοὺς βραχιόνας· ἄλλα, μὴ δυνάμενος νὰ κάμη μαραράν ὄμιλίαν, δὲν τὸς ἔλεγε τίποτε παρὰ τὸ, ‘Τεκνία, ἀγαπάτε ἀλλήλας.’ Τέλος πάντων, οἱ μαθηταὶ καὶ ἀδελφοὶ βαρυνθέντες ν' ἀκούωσι τὸ αὐτὸ πάλιν καὶ πάλιν, εἴπαν, ‘Κύριε, διατί λέγετε πάντοτε τοῦτο;’ Ὁ Ἀπόστολος τότε ἔκαμε τὴν ἀξίαν ἐαυτοῦ ἀπόκρισιν ταύτην, ‘Ἐπειδὴ εἶναι ἡ τοῦ Κυρίου ἐντολή· ἢ, ἂν αὐτὴν μόνην ὑπακούετε, ἀρκεῖ·’

Ο ΑΣΤΥΝΕΙΔΗΤΟΣ, ἦγεν, δστις ἔχασε τὴν συνείδησιν, δὲν ἔχει πλέον τίποτε ἀξίον νὰ φυλαχθῇ. Αὐτὴν λοιπὸν πρόσεχε μὴν ἀμελῆς. Δεύτερον, ἐπιμελοῦν τὴν ὑγείαν σου· καὶ, ἀν ἔχης αὐτὴν, δοξολόγει τὸν δοτῆρα Θεόν, ἢ τίμα την ὑστερον ὑπὸ τὴν εὔσυνειδησίαν· διότι ἡ ὑγεία εἶναι τὸ δεύτερον ἀγαθὸν, τὸ ὄποιον ἡμεῖς οἱ θυητοὶ ἐμποράμεν ν' ἀπολαύσωμεν,—ἀγαθὸν, τὸ ὄποιον ἀργύριον δὲν δύναται ν' ἀγοράσῃ.

Η ποιοτης πράξεως τινὸς κρέμεται ἀπὸ τὸν σκοπὸν, μὲ τὸν ὄποιον γίνεται. Ἐὰν σύρω εἰς ψωμοζήτην Πεντάδραχμον μὲ σκοπὸν νὰ συντρίψω τὴν κεφαλήν του, καὶ αὐτὸς τὸ πιάσῃ καὶ ἀγοράσῃ τρόφιμα, τὸ φυσικὸν μὲν ἀποτέλεσμα εἶναι καλὸν ἀλλ' ὡς πρὸς ἐμὲ ἡ πρᾶξις εἶναι κακίστη. Παρόμοια καὶ τὰ τῆς θρησκείας, εὰν δὲν πράττωμεν αὐτὰ μὲ σκοπὸν νὰ εὐαρεστῶμεν τὸν Θεόν, δὲν ἴσχύουν τίποτε.

Ο ΤΙΤΟΣ, συνδειπνῶν μὲ τοὺς φίλους του, ἐνθυμήθη ὅτι κάνεις δὲν τὸν ἐζήτησε κάμμιαν χάριν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ λυπούμενος ἐφωνᾷ, ‘Ἐχασα, φίλοι μου, ταύτην τὴν ἡμέραν!'

Εἰς τὸ παντέφορον ὄμμα τοῦ Θεού αἱ πλεῖσται κρύφαι μας πράξεις εἶναι γυμναὶ καὶ τετραχηλισμέναι.